

Балада поетичного змагання в Блуа

Франсуа Війон

У спразі гину біля водограю,
Зубами біля вогнища січу,
Чужинцем в рідному краю блукаю,
Німую криком, мовчки я кричу,
Я догола зодягнений в парчу,
Сміюсь від сліз, від балачок німію,
Радію серцем в муках безнадії,
В стражданні є для мене щастя хміль,
Жебрак — скарбами світу володію,
Скрізь прийнятий, я гнаний звідусіль.
Непевний того, в чому певність маю,
Я бачу світло, як задму свічу,
І знаю тільки те, чого не знаю,
Знання химерним випадком вважаю,
Зірвавши банк, весь програш я плачу.
"Добраніч!" — прокажу, коли задніє,
Боюся впасти, лежачи на дні я,
Здоровий — почуваю вічний біль,
Безрідний — спадщини чекати смію,
Скрізь прийнятий, я гнаний звідусіль.
Стурбований життям — турбот не знаю,
Плюю на скарб, але за ним лечу,
Не злість, а доброта мене жахає,
Той кращий друг мені, хто запевняє,
Що в голоді я ситий досхочу,
Що білий лебідь вороном чорніє,
Що ворог мій мені на користь діє,
Що істина в брехні — ось в чому сіль! —
Все тямлю й ні чорта не розумію,
Скрізь прийнятий, я гнаний звідусіль.
Мій принце! Вас запевнити я смію:
Не вмючи нічого, все я вмю.
Змиритись докладаю всіх зусиль
І покладаю лиш на вас надію,
Скрізь прийнятий і гнаний звідусіль.

Переклад Л. Первомайського